

"חלב ירוק" בחוות

רפת החלב שלנו צורכת הרבה אנרגיה לשימושים שונים. העלות של החשמל עולה בהתמדה. כנגד, חלק מהרפתות מחוקמות במקומות מיוחדים שיש להם יתרונות של שימוש באנרגיה חלופית, או כפי שהיא נקראת כיום - "אנרגיה מתחדשת". כך יזם **משה טנא** בחווה המרוחקת שלו בנגב, הקמת תחנה סולרית לאספקת חלק מהאנרגיה והדמיון ממשיך לעבוד למימוש רעיונות יצירתיים נוספים

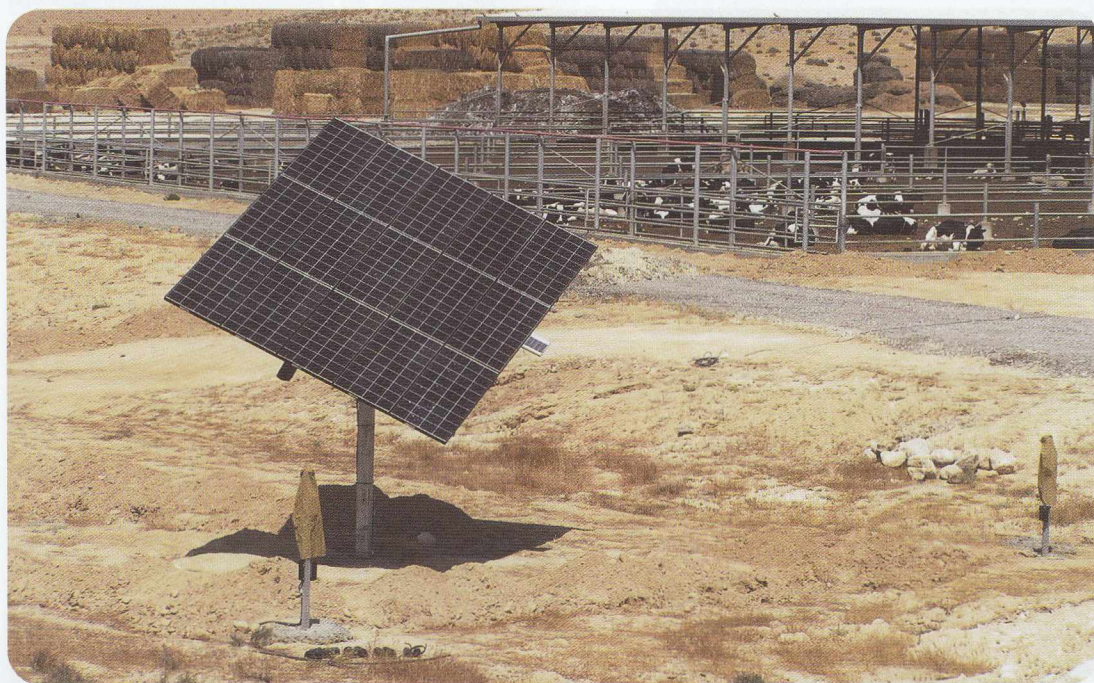
בקשת הענף, משה חורג ב-30% ממכסת הקיץ ומייצר מעל ל-830 אלף ליטר. ברפת הוא עובד עם אשתו ועובד תאילנדי שאף מתגורר ברפת. להזנת הפרות הוא קונה "חליפה" ממרכז המזון באביגדור ומשלים עם חצירים במקום. אין במנה תחמיצים והפרות מסתדרות עם זה יפה. בסככות אין מאווררים כלל, למרות המיקום, כי תנאי הסביבה ותנועת הרוח, חוסכים את הצורך בהשקעה הגדולה בצינור.

הבידוד והמרחק כבר לא מרגשים את משפחת טנא, הילדים הגדולים מגיעים בסופי שבוע ובחופשים וגם חברים מהמושב ומהצבא באים לבקר. עסוקים כל הזמן

וחוות טנא הוקמה לפני כשנתיים וחצי על ידי **משה טנא** ומשפחתו ממושב אביגדור. החווה היא חלק מהחווה החקלאיות על "דרך היין" ברמת הנגב, על הכביש שבין ירוחם לשדה בוקר. משה העביר את הרפת מהמושב למיקום החדש ורואה ברכה בעמלו.

מכסת החלב של חוות טנא היא כ-700,000 ליטר. על פי

המגמה שלנו היא שבשנת 2010 לא נהיה תלויים בשום גורם חיצוני לצרכי האנרגיה של הרפת והחווה

קולטן סולרי להפקת אנרגיה

הנישה
ברפתות

טנא בנגב

יוסי מלול - משק הבקר

שלא חולבים מועבר עודף החשמל לחברת החשמל.

ההשקעה בתחנה הגיעה לכ-200,000 שקל ברוטו ומשה שילם כשני שלישי מהעלות. לטענתו החשבון כדאי בטווח הארוך.

"אנחנו בודקים את נושא 'האנרגיה המתחדשת' ולנצל את הרוח העזה שנושבת אצלנו, כמו גם, ניסיון להפיק גז מברכת החמצון שיש לנו כדי לחמם מים לרפת ולבית".

"אנחנו בודקים את נושא 'האנרגיה המתחדשת' ולנצל את הרוח העזה שנושבת אצלנו, כמו גם, ניסיון להפיק גז מברכת החמצון שיש לנו כדי לחמם מים לרפת ולבית"

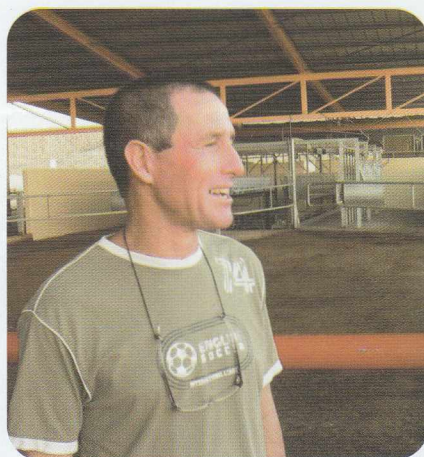

הולכים לשינוי גדול כי משרד התשתיות יתגמל את מי שיקים תחנות ירוקות לייצור חשמל. באירופה מתוגמלים המשתמשים ב-פי שלושה מעלות החשמל הנחסך וזה כדי לעודד חלופות ירוקות לייצור אנרגיה.

"מרגע שירדתי לנגב אני משלם הרבה יותר בכל מה שקשור לממשלה: על הקרקע (במנהל לא חושבים שרפת היא חקלאות), על החשמל ועל המים. העלות הדו-חודשית היא כ-6,000 שקל ויש מקום לחסוך".

כיום יש בדיקה של מדרשת שדה בוקר שהיא שלוחה של אוניברסיטת בן גוריון, שעוסקת בנושא הפקת אנרגיה מהגז של הזבל בברכות החמצון והם בתהליך לימוד מתקדם.

ויש למשה גם מסר לכלל הענף: להערכת המומחים, צריכת האנרגיה בעולם תגדל פי 2 ומנגד המקורות ידלדלו, חובתנו להיות אור לגויים ולפתח מערכות חליפיות של "אנרגיה מתחדשת" ויש לנו את התנאים הטבעיים לכך. הרפת יכולה להוביל בעניין זה ובמיוחד הרפת בדרום הארץ שיש לה תנאים מתאימים לייצור אנרגיה חליפית. ■

משה טנא ב"חוות טנא"

הרפת צורכת כ-170 קילואט ליממה והתחנה מספקת כ-5.3 קילואט לשעה במשך כ-12 שעות עבודה. יש שלוש יחידות סולריות שיש בהן 16 פנלים והן עובדות על מתקן שעוקב אחר השמש מהזריחה ועד השקיעה. בזמן העבודה משתמשים מחשמל התחנה ומשלימים מרשת החשמל הכללית. בשעות

בפיתוח וביוזמות ואין פנאי לחשוב על הבידוד.

למניעת גנבות ואורחים לא קרואים, התקינו ברפת מערכות אזעקה וכל 65 הדונמים של החווה נמצאים תחת בקרה וכך אין גנבות ויש יותר ביטחון.

כבר מראשית הדרך הבחין משה ביתרונות הגדולים של מיקום החווה בגובה 500 מ' מעל לקרקע ויש בה שפע של קרינת שמש, רוחות עזות וקור בלילה.

"מהרגע שהגעתי לנגב רציתי להקים תחנה סולרית, כי יש לנו יתרון בקרינה על פני כל הארץ. המגמה שלנו היא שבשנת 2010 לא נהיה תלויים בשום גורם חיצוני לצרכי האנרגיה של הרפת והחווה. העלות הכספית הכוללת פחות כדאית אצלנו כי אנחנו צורכים פחות חשמל מרפת רגילה, בזכות החיסכון בצינור. עזרה של משרד התשתיות ושל המועצה האזורית רמת הנגב שיפרה את הכדאיות וכך השלמנו לאחרונה השקעה של שלוש תחנות סולריות שמספקות כשליש מהצריכה של החווה"